

Karlovy Vary
International Film Festival

Festivalový deník

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ DENÍKU

PRÁVO

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER MFF KV

OFICIÁLNÍ DENÍK 43. ROČNÍKU MEZINÁRODNÍHO FILMOVÉHO FESTIVALU KARLOVY VARY

pondělí 7. července 2008

zdarma • strana / page 1

Program na zítřek
Tomorrow's program

strana / page 6, 11, 12

Co dělají po nocích
Martha Isoová a Jiří Mádl

strana / page 4

4.
den

James Marsh balancuje
s Mužem na laně

strana / page 3

DIVÁČKÁ CENA / AUDIENCE AWARD
DENÍKU PRÁVO

Hlasujte a rozhodněte o nejlépeším filmu 43. ročníku MFF Karlovy Vary!
strana / page 2

Netoužím po modrém z nebe

Na festivaly je zvyklá jezdit s filmy; slavné snímky jako *Tajnosti a lži*, *Pýcha a předsudek* či *Pokání* doprovodila na několik filmových setkání. Do Varů však přijela na filmy – slavná britská herečka **BRENDA BLETHYNOVÁ** tentokrát usedla v hlavní porotě. A to přitom tvrdí: „Nikdy mě ani nenapadlo stát se herečkou!“

Honza Dědek

■ **Jak se tedy ze sekretářky britských železnic stane diva?**

Úplnou náhodou jsem se dostala k ochotnickému spolku, který se přihlásil do jakési soutěže – a těsně před ní jim onemocněla herečka. A tak mě požádali, jestli bych za ni nezaskočila. Okamžitě jsem se ohradila, že je to hloupost, nic takového jsem nikdy nedělala, to zkrátka nesvedu. Museli být opravdu zoufalí, protože mě přemlouvali tak dlouho, až mi nezbylo než jim vyhovět. Soutěž jsme nevyhráli, ale u divadla už jsem zůstala. Dostávala jsem další a další rolečky, až mi jednou nabídl hlavní roli.

■ **A pořád jste to nebrala ani trochu vážně?**

Ne, i když mně stále více lidí říkalo, že bych se divadlu měla věnovat profesionálně. Namítala jsem, že přeci nemůžu opustit tak dobré místo v kanceláři a začít se věnovat koníčku – nejsem přeci blázen! Nicméně aniž bych někomu něco řekla, přihlásila jsem se do herecké školy – a vzali mě.

■ **Je pravda, že jste to neřekla ani rodičům?**

Přesně tak! Dost dlouho jsem si totiž nebyla jistá, jestli jsem udělala správně – co když mě herectví přestane po měsíci bavit? Trvalo ještě dlouho, než jsem opustila své teplé místo sekretářky. Nejsem žádná hazardérka, mám ráda jistotu. To je nejspíš důsledek poměrů, z nichž pocházím – jsem nejmladší z devíti dětí a má rodiče byli vždycky velice chudí. O televizi jsme si mohli nechat jenom zdát, vždyť my jsme si nemohli dovolit ani rádio! Tenkrát jsem to tak samozřejmě nevnímala, pro mě to bylo šťastné dětství.

Foto: Lukáš Táborský

Jedna z vůdčích osobností Evropské filmové akademie je letos členkou hlavní poroty.

Nakonec se vždycky našly nějaké peníze, abychom mohli jednou týdně do kina. Nejčastěji brali rodiče mě, protože ostatní sourozenci byli starší a už si mohli na kino vydělat sami. Obyčejně jsme chodili na westerny a muzikály – jak já je milovala! Všichni ti lidé na plátně pro mě byli bytostmi z jiné planety. Ani ve snu by mě nenapadlo, že do toho jejich pro mě tak nepředstavitelně vzdáleného světa budu jednou taky patřit.

■ **Trvalo ale skoro patnáct let, než jste se poprvé objevila na stříbrném plátně.**

To mi vůbec nevadilo. Mně šlo jen o divadlo, neměla jsem tížďost hrát ve filmech nebo v televizi. Vždyť jsem velice brzy získala angažmá v britském národním divadle, což byla obrovská škola. První filmovou roli mi nabídl až Nicolas Roeg v *Čarodějkách* – mimochodem zrovna včera jsme se potkali v hotelu Pupp. Pak jsem začala dostávat další a další práci ve filmu a dneska už točím tolik, že se mi začalo stýskat po divadle, na které mám stále méně času. Ještě štěstí, že britský filmový průmysl není tak dravý jako americký. To už bych se na divadelní prkna vůbec nedostala.

■ **Jak často se ještě dnes věnujete divadlu?**

Nedávno jsem začala v jednom manchesterském divadle zkoušet Skleněný zvěřinec od Tennesseeho Williame, takže tu a tam si na divadlo čas najdu. Potíž je, že divadla v celé Británii skomírají; když jsem s herectvím začínala, bylo divadlo v každém městě, dneska jich je polovina zrušená. V loňském roce postihla divadla velká finanční krize a spousta malých divadel byla zavřena. Divadla byla místa, kde se lidé dřív setkávali, ovšem dnes se bohužel mnohem častěji setkávají v supermarketech a v hospodách.

■ **Vaší zlomovou filmovou rolí byla postava Cynthia Rose Purley ve snímku *Tajnosti a lži* režiséra Mikea Leigha, což byl překvapivě velice úspěšný film.**

Lidé se mě často ptají, jestli mě úspěch *Tajnosti a lži* překvapil. Vždycky odpovídám, že ano i ne. Líbily se mi všechny filmy Mikea Leigha a vlastně jsem byla vždycky překvapena, že se jeho ostatní filmy takového úspěchu nedočkaly. Dodnes nevím, proč zrovna *Tajnosti a lži* byly tak úspěšné. Celý film vznikl z velké improvizace – nikdo z nás nečetl

celý scénář, každý znal jen text své role, který se navíc neustále měnil. Proto jsem čekala, že i tehle film bude přijat stejně vlažně jako ostatní Leighovy snímky. Nejspíš však obsahoval něco, co oslovilo mezinárodní publikum.

■ **S režisérem Joem Wrightem jste spolupracovala na filmu *Pokání*, který měl sedm nominací na Oscara včetně kategorie Nejlepší film roku. Není vám líto, že nakonec získal jen sošku za nejlepší hudbu?**

Pracovala jsem s Joem Wrightem už na jeho prvním celovečerním filmu *Pýcha a předsudek*. A musím říct, že to bylo úchvatné natáčení. Bylo nádherné léto v nádherném kraji, kde se sešla báječná skupina lidí včetně Donalda Sutherlanda. Protože jsme chtěli, aby celý film fungoval, museli jsme působit dojmem opravdové rodiny – a to nám ovšem nečinilo nejmenší problémy. Opravdu jsme se v tom domě, kde se natáčela většina interiéru, pohybovali, jako bychom tam žili celý život! A co se týká *Pokání*, tak to je nesmírně zajímavá kniha Iana McEwana, kterou se podle mého podařilo Joe-

ovi Wrightovi výborně převést na plátno. Řekla bych, že je to skvělý film, i když v oscarovém klání neuspěl. Mimochodem, všiml jste si v něm Keiry Knightleyové? Zatímco až dosud dostávala samé dívčí role, v *Pokání* hraje poprvé ženu! A skvěle!

■ **Naprostá většina vašich rolí jsou středostavovské ženy. Nikdy vás nemrzelo, že jste si nezahrála aristokratku?**

Mnoho postav z vyšší třídy jsem si opravdu nezahrála. Nevím, proč mi nenabídnou nějakou vznešenou paničku, určitě bych takovou roli neodmítla. Možná mi jen chybí větší ambice, třeba jsem až příliš pohodlná na to, abych tvrději pracovala na nějakých svých projektech; raději se o své nápady dělím s ostatními. Netoužím po modrém z nebe – proč bych si měla zbytečně připravovat zklamání? Známi říkají, že jsem líná, ale já opravdu po některých věcech neprahnu. Teď jsem třeba s režisérem Rachidem Boucharebem dokončila film *London River*, kvůli kterému jsem se musela naučit francouzsky. A to pro mě znamená víc než role královny!

INSIDE

Interview with *The Wire's* Tom McCarthy

Page 7

KVIFF launches its Master Classes

Page 8

Today's Official Selection films

Page 9

Puffball's William Houston

Page 10

KVÁKÁNÍ

Zrůdný festival

Podle někoho je na karlovarském festivalu každoročně naprosto zrůdné počasí; leje a leje a leje. Nebo je nesnesitelně vedro. Jiní soudí, že vyložené zrůdné jsou tu ceny –

kdo dovolil účtovat pětacířicet korun za třetinu piva? Zrůdné je prý i přejmenování klubu Peklo na Tretter. Existuje však i názor, že jediná opravdová Zrůda byla ve Varech před čtyřmi lety; film režisérky Patty Jenkinsové s Charleze Theronovou v hlavní roli...

Všechno špatně! Pokud nějakému ročníku plným právem patří označení zrůdný, pak jedině tomu letošnímu, třiačtyřicátému – zrůdami je doslova přeplněn! Bez bázně a hany si je můžeme vyjmenovat: Christopher Lee, Randy Quaid a Robert De Niro. První z jmenovaných se stal Zrůdou už v roce 1957 ve filmu *The Curse of Frankenstein*, druhý v roce 1992 v televizním snímku *Frankenstein* a poslední o dva roky později ve velkofilmu *Frankenstein*. Připočteme-li k tomu projekci snímku *Dracula* a sekci Půlnoční filmy, je tenhle festival učinený děs. Jeden aby v kině strachy ani nedýchal. Proto důrazně voláme – nechceme se bát! Chceme filmy o válce v Bosně, o týrání žen v islámských zemích, o zotročování malých dětí a kompletní kolekci Troškových snímků!

FILM MÉHO SRDCE

Foto: Lukáš Táborský

Jiří Mádl, herec (*Děti noci, Bathory*)

Určitě půjdu na *Muziku* (19:30, Divadlo Karlovy Vary), protože jsem slyšel, že je to dobrý film a navíc slovenský. Myslím si, že bychom slovenské snímky měli podporovat. Také doufám, že *Muzika* bude ukázkou toho, že se na Slovensku tahle oblast umění zase staví na nohy. Navíc tam hraje můj kamarád Lubo Kostelný, takže to ani nemůžu propásnout. A ještě předtím se chystám na *Prosíme přetočte* (11:30, Velký sál), protože mám strašně rád režiséra Michela Gondryho.

Martha Isoová, herečka (*Děti noci, Tajnosti*)

V deset ráno, pokud se mi tedy podaří vstát, bych ráda šla na *Arabské noci* (10:00, Malý sál). Pak se kvůli tisítkovce asi nedostanu na film Roberta Altmana *McCabe a paní Millerová* (14:00, Velký sál). Takže možná ještě předtím zajdu s Jirkou na Gondryho *Prosíme přetočte*. Potom už bohužel nic nestihnu, protože v pět hodin máme premiéru *Děti noci* (Velký sál). A to budu asi v takovém napětí, že do kina už nevyrazím. A půjdu radši někam do hospody.

Foto: Milan Malíček